

Arrest

**nr. 207 466 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2015 en heeft op 3 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 29 mei 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 5 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiit van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. In 2006 zou uw broer H. ontvoerd zijn geweest en nooit meer teruggekomen. Uw vader zou hier zo van hebben afgezien dat hij het leven liet. U zou een tattoo van een kruis op uw arm hebben gehad. In 2012 zou een lid van Asa'ib Ahl al-Haq, Hazem genaamd, u tot driemaal toe hebben gewaarschuwd betreffende deze tattoo. De derde maal zouden onbekenden u hebben ontvoerd. Toen u werd vastgehouden zouden deze onbekenden, door middel van een vloeistof op een doek die over uw tattoo werd gewreven, de tattoos hebben verwijderd. In plaats van uw wonden daarop te verzorgen, zouden zij er zout hebben in gestrooid zodat u nog meer pijn zou hebben. De wonden kwamen te ontsteken. Daarop zouden deze mannen van u af hebben gewild en gooiden zij u op dag drie vanuit de auto op straat. U werd vervolgens opgenomen in het ziekenhuis.

Tussen augustus 2012, het moment dat u werd ontvoerd en eind 2012 zou u zich hebben verplaatst tussen vrienden. Toen uw zus A. H., M. R. R. (CG: 1523258B; OV: 8116736) huwde met A.-N., I. M. A. (CG: 1523258B; OV:8116736) kon u terecht in hun appartement.

Op 12/08/2015 zouden onbekenden het appartement zijn binnengevallen op zoek naar uw schoonbroer Ibrahim. U werd gezegd dat u uw schoonbroer niet op de hoogte mocht brengen van hun binnenvaart, zo niet zou u worden bestraft. Na hun vertrek nam u toch contact op met uw schoonbroer. U sprak met hem en uw zus af aan de Jadrya brug en jullie vertrokken van daaruit naar uw grootmoeder. De volgende dag vertrokken jullie met behulp van jullie eigen paspoort naar Turkije. Vanuit Turkije gingen jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Wenen naar België waar u op 3 september 2015 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs een kopie van uw woonkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, stukken in verband met de ontvoering van uw broer H., de overlijdensakte van uw vader en een medisch attest in verband met uw littekens.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Wat betreft uw eerste problematiek, namelijk de ontvoering van uw broer dient te worden opgemerkt dat u aangeeft dat zijn ontvoering te maken had met de functie van uw vader onder het oude regime (CGVS, pg.8). U kunt dit echter geenszins aannemelijk maken, daar zowel voor als na de ontvoering van uw broer, u niet specifiek kunt duiden of uw familie wel of niet werd gevisieerd (CGVS, pg.8). Feit is dat uw gezin tot op vandaag in hetzelfde huis in Bagdad verbleef en uw drie andere broers er nog steeds wonen met uw moeder (CGVS, pg. 3) en u enige visering niet kunt duiden. Hieruit blijkt niet meteen een ernstige vrees op vervolging omwille van de activiteiten van de vader en geeft het er alles van dat uw broer als taxichauffeur het willekeurig slachtoffer werd van het sektarisch geweld in 2006/2007.

Wat betreft uw tweede problematiek, namelijk uw ontvoering in 2012 en de vermindering die u daarbij zou hebben opgelopen, kunnen de nodige vraagtekens worden gesteld. Ten eerste gaf u aan dat u werd ontvoerd op weg van het restaurant waar u werkte naar uw huis toe (CGVS, pg.6). Ervoor werd u reeds verschillende keren door een lid van Asa'ib lastig gevallen (CGVS, pg.6). Na uw ontvoering gaf u aan een dusdanige vrees te kennen dat u niet meer in dezelfde wijk durfde te zijn (CGVS, pg.6). U zou afwisselend bij verschillende vrienden hebben gelogeerd en leefde als een zwerver omdat u niet naar huis terug durfde te keren. Uw moeder zou u dit ook hebben afgeraden (CGVS, pg.6). Wat in deze context dan ook helemaal niet te begrijpen valt, is het gegeven dat u na uw ontvoering terug ging werken in hetzelfde restaurant als voor uw ontvoering (CGVS, pg.10). U zou immers nooit van werk hebben veranderd, omdat u er zich thuis voelde (CGVS, pg.10). Dit gegeven staat in schril contrast met de vrees die u zou hebben gekend en de andere maatregelen die u zou hebben getroffen om niet door deze onbekenden opnieuw te zouden worden gevisieerd en doet bijgevolg ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenis zoals u deze stelt. Meer nog, u zou van augustus 2012 tot augustus 2015 steeds in hetzelfde restaurant blijven werken en bleef in Bagdad woonachtig. U werd evenmin nog gevisieerd (CGVS, pg.10)

Wat de problematiek met betrekking tot uw schoonbroer betreft, blijkt uit uw verklaringen dat u zich baseert op de vluchtmotieven die door hem werden aangehaald. In hoofde van uw schoonbroer nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van het CGVS in hoofde van uw schoonbroer luidde als volgt:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de hierna volgende redenen:

Ten eerste dient te worden gewezen op de bedreigingen die uw familie ontving in het kader van de functie van uw vader, nl. directeur van Binnenlandse Zaken. Alhoewel deze dreigingen na de val van het regime in 2003 een viertal jaar bleven aanslepen, zou uw vader na het ingaan van zijn pensioen en zijn carrièreswitch naar taxichauffeur uiteindelijk na 2008 geen bedreigingen meer hebben ontvangen (CGVS, pg.4). Hij verbleef tot 2015 – de aanvang van uw persoonlijke problemen – regelmatig in Bagdad (CGVS, pg.2, 3) hebben verbleven. Ook u kon in Bagdad verblijven tot 2015 zonder verder noemenswaardige problemen (CGVS, pg. 4). Aldus kan worden gesteld dat er met betrekking tot deze problematiek geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

Wat betreft uw tweede problematiek, namelijk uw bedreiging door Asa'eb omwille van het verdedigen van een soenniet kan evenmin overtuigen. U geeft aan dat Asa'eb boven het leger staat en het leger u aldus geen bescherming kon bieden nadat u weerstand bood tegen Asa'eb tijdens een arrestatie van een zogenaamd terrorist (CGVS, pg.6). Meer nog, u geeft aan dat uw firqa u letterlijk zou hebben verkocht door uw adresgegevens vrij te geven (CGVS, pg.6). Hiermee tracht u de macht van Asa'eb over het Irakees militair apparaat aan te tonen.

In deze is het dan ook opvallend dat u op het moment dat Asa'eb naar u op zoek ging binnen uw firqa, u eveneens in de firqa aanwezig was (CGVS, pg.6). Er dient zich aldus te worden afgevraagd waarom de leidinggevende van de firqa zich de moeite zouden hebben getroost uw identiteit en adresgegevens door te spelen indien u op dat moment effectief aanwezig was in de firqa. Wat er ook van zij, valt het vervolgens niet te begrijpen dat u, die door een medesoldaat op de hoogte werd gebracht van het feit dat Asa'eb binnen de firqa naar u op zoek ging (CGVS, pg.6) en waarmee u opnieuw de macht van Asa'eb binnen het militair apparaat bevestigd zag, dit vervolgens niet serieus nam (CGVS, pg.6). In die mate zelfs dat u klaarblijkelijk niet onmiddellijk meer informatie trachtte te bekomen bij uw oversten (CGVS, pg.6).

Er kan moeilijk worden aangenomen dat iemand die reeds werd bedreigd door Asa'eb (CGVS, pg.6) en door wiens oversten expliciet werd gezegd dat er u vanuit het leger geen bescherming kon worden geboden (CGVS, pg.6) zich niet ernstig zorgen zou maken nadat Asa'eb ook op zijn werkplaats naar hem op zoek zou gaan en hierover ook geen vragen zou stellen.

Het vervolg van uw relaas roept verder vragen op. Zo zouden de leden van Asa'eb na u – vruchteloos – hebben gezocht in de kazerne naar uw huis zijn gegaan waar uw schoonbroer Hassan aanwezig was (CGVS, pg.6). Ook bij u thuis lieten ze het niet misverstaan dat ze wel degelijk naar u op zoek waren (CGVS, pg.6). Bevreemdend genoeg zouden zij na hun inval Hassan met rust hebben gelaten en hem enkel hebben bedreigd dat hij u niets mocht vertellen zo niet zou hij worden vermoord (CGVS, pg.8). Dat deze leden van Asa'eb er vervolgens zouden hebben in vertrouwd dat dit dreigement genoeg zou zijn om uw schoonbroer ervan te weerhouden u op de hoogte te brengen van hun binnerval en hun zoektocht naar u, is meer dan opmerkelijk. Temeer daar zij klaarblijkelijk geen enkele buffer zouden hebben ingebouwd indien hij u toch zou informeren. Zo kon uw schoonbroer gemakkelijk uit het appartement vertrekken en u opwachten aan de Jadriya brug (CGVS, pg.8).

Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat u, die nochtans niet meer naar huis zou zijn teruggekeerd (CGVS, pg.8) erin slaagt talrijke documenten voor te leggen. Niet alleen uw identiteitsdocumenten, maar ook uw kieskaarten, uw badges, een certificaat en een visum aanvraag voor Amerika in 2011 (CGVS, pg.5). Dat u één van deze personen zou zijn die altijd alle documenten met zich mee deed uit zorg dat men uw huis in brand zou steken, is op zijn minst een opvallende verklaring te noemen.

Wat eveneens niet te begrijpen valt is het gegeven dat uw schoonbroer, die nochtans eveneens werd bedreigd niet in detail kan treden over de redenen waarom jullie Irak verlieten. Zo weet hij enkel te

melden dat de groepering iemand wou vermoorden, u hem kon beschermen en dat de groepering u daarom wou aanvallen (CGVS Hassan, pg.10). Hem gevraagd naar verdere details over de gebeurtenis die tevens noopte dat hijzelf Irak diende te verlaten, is hij hiertoe niet in de mogelijkheid (CGVS, Hassan, pg.10). Niet alleen deed uw schoonbroer geen navraag toen u nog in Irak was en de gebeurtenissen er zich zouden hebben afgespeeld, maar hij zou evenmin in de komende twee jaar dat jullie samen in veiligheid in België verbleven navraag bij u hebben gedaan over wat er zich precies heeft afgespeeld (CGVS Hassan, pg.10). Er dient geen betoog dat dit gegeven toch zeer bedenkelijk van aard is. Deze gebeurtenis vormde immers de directe vluchtaanleiding waardoor hij besloot Irak te verlaten en zich in een onbekend land te vestigen. Dat hij over deze vluchtaanleiding niet verder in detail kan treden, kan aldus niet worden begrepen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek. Het gebrek aan initiatief dat uw schoonbroer hierin stelt, relativeert in ernstige mate de ingeroepen vrees voor vervolging. Ook omgekeerd kan worden gesteld dat u uw schoonbroer in ruim twee jaar tijd op de hoogte zou stellen over de reden waarom hij uiteindelijk Irak verliet. Dat uw schoonbroer mee vluchtte zonder de precieze oorzaak van zijn vrees te kennen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat twee van uw zussen jarenlang in Koerdistan woonachtig zijn en ook uw ouders er een veilige haven hebben gevonden na de dreiging die u zou hebben ontvangen (CGVS, pg. 2). U gevraagd waarom u besloot naar het buitenland te reizen in plaats van naar uw familie in Koerdistan, gaf u aan dat uw familie niet zo blij was met uw huwelijk (CGVS, pg.11). Het is echter bevreemdend dat zij u die in nood zou zijn geweest, omwille van deze reden niet – zelfs tijdelijk - zouden willen helpen (CGVS, pg.11) en u meteen uw toevlucht nam tot een internationaal vluchtalternatief. Bovendien blijkt uit de informatie die u en uw echtgenote delen op facebook dat laatstgenoemde vermeldt in oktober 2013 naar Erbil te zijn verhuisd (zie administratief dossier). Ook uit uw account blijken meerdere trips naar Erbil en is er op een gegeven moment ook sprake van een verhuis (zie administratief dossier). Dit gegeven staat uiteraard haaks op uw verklaring al zou u met uw echtgenote niet in Erbil terecht kunnen omdat uw ouders niet blij waren met uw huwelijk.

Ten slotte kunnen de nodige opmerkingen worden gemaakt betreffende de door u voorgelegde documenten, namelijk een beslissing van de militaire rechtbank en een document van het politiekantoor. Zo dient te worden vastgesteld dat deze documenten reeds begin september 2015 werden opgemaakt. Er kan zich dus met recht en rede worden afgevraagd waarom u tijdens het gehoor van juli 2017 door het CGVS diende te worden herinnerd aan het eventueel bestaan van deze documenten (CGVS, pg.10). Immers, u diende als militair die jarenlang in dienst is geweest, zeer goed te weten dat u niet zomaar kon opstappen uit het leger. Dat u zelf geen initiatief nam om de consequenties van uw vertrek uit het leger correct in te schatten, doet opnieuw vragen stellen bij dat zogenaamd plotse vertrek. Bovendien zijn de door u voorgelegde documenten slechts kopieën met een onvolledige hoofding waar geen enkele bewijswaarde kan worden vanuit gegaan. Wat tevens de algehele geloofwaardigheid van deze documenten teniet doet, is het gegeven dat in casu wordt gesproken van een desertie op basis van artikel 116, dit terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat desertie onder artikel 35 van de Iraakse militaire strafwet gebracht is. Eveneens bevreemdend is het feit dat zowel het politiebevel en de beslissing van de militaire rechtbank tot aanhouding werden afgeleverd in september 2015, maar u verder geen documenten voorlegt die een verdere evolutie van deze procedure zou kunnen aantonen. Logischerwijze kan worden aangenomen dat indien een aanhoudingsbevel niet kan worden uitgevoerd, er reeds andere procedures zouden zijn opgestart in verband met uw desertie.

Bovenstaande maakt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegestaan. Evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en dat van Hassan, uw woonstkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visum aanvraag voor Amerika in 2011 en 457 foto's van uw werk tonen uw identiteitsgegevens en uw werkzaamheden aan. Elementen die door het CGVS vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Geen enkele van deze documenten staven echter uw directe vluchtaanleiding die niet wordt geloofd, namelijk dat u omwille van problemen met Asa'eb het land diende te verlaten en diende te deserteren.

Bovenstaande maakt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar uw identiteitsdocumenten en kopie van uw voedselrantsoenkaart en woonstkaart enkel betrekking hebben op uw identiteitsgegevens en herkomst, elementen waaraan niet wordt getwijfeld. Wat betreft de documenten inzake de ontvoering van uw broer, dient in de marge te worden opgemerkt dat het wel zeer bevreemdend is dat deze stukken aangaande een ontvoering in 2006 werden opgemaakt in 2015. Wat er ook van zijn, er werd reeds geargumenteed dat de ontvoering van uw broer geen inziens had met de door u aangehaalde feiten. Wat tenslotte het medisch attest betreffende uw littekens betreft, opgemaakt door een Belgische arts, dient te worden vastgesteld dat deze louter aangeven dat u die littekens opliep ten gevolge van het verwijderen van een tattoo. De precieze omstandigheden waarin dit gebeurde, kunnen hieruit niet worden afgeleid. Meer nog, er kan redelijkheidshalve worden verwacht dat gezien de omstandigheden zoals u deze schetste, namelijk dat deze werden verwijderd door middel van een vloeistof op een doekje die over uw arm werd gewreven en er vervolgens zout in deze wonden zou zijn gestrooid die een ontsteking teweeg brachten, in die mate dat deze onbekenden snel van u af wouden geraken en u daarna twee dagen in het ziekenhuis diende te verblijven (CGVS, pg.10) en ongetwijfeld maandenlang verdere zorg nodig had u een begin van bewijs hiervan zou kunnen voorleggen, hetgeen in casu niet gebeurde en dat het medisch attest dat u op heden voorlegt zich niet louter zou beperken tot littekens ten gevolge van het verwijderen van een tattoo.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden

anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in

Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de marge dient te worden opgemerkt dat tevens in hoofde van uw zus A. H., M. R. R. (CG: 1523258B; OV: 8116736) en schoonbroer A.-N., I. M. A. (CG: 1523258B; OV:8116736) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Met de bestreden beslissing, schendt tegenpartij de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, omwille van de volgende redenen:

Eerste onderdeel

1. Verzoeker wenst bijkomende informatie voor te leggen in het kader van zijn asielaanvraag, namelijk dat hij homoseksueel is. Hij had in Irak reeds zes jaar een relatie met een man, de heer S. M. Zij konden

hun relatie echter nooit openlijk beleven en dienden steeds af te spreken in het geheim. Niemand mocht hun relatie te weten komen, waardoor zij ook nooit samen een toekomst zouden kunnen opbouwen. Het is zeer moeilijk voor verzoeker om hierover te praten en met dit element naar buiten te komen, uit angst voor de reacties die het zou teweegbrengen. Verzoekers familieleden zijn hiervan eveneens niet op de hoogte. Verzoeker wenst dit voorlopig ook zo te houden, enerzijds vanwege hun onzekere situatie in België en anderzijds uit vrees voor wat zij van hem zouden denken.

Dit is ook de reden waarom verzoeker deze informatie niet eerder heeft voorgelegd. Hij verliet Irak namelijk samen met zijn zus en schoonbroer. Hij vroeg samen met hen asiel aan in België en wist dat zijn dossier samen met hen ging worden behandeld. Gezien hun verklaringen met elkaar zouden worden vergeleken en samen zouden worden bekeken vreesde hij dat zij deze informatie via de asielinstanties te weten zouden komen.

Verzoeker heeft er lang over gedaan de moed te vinden dit naar buiten te brengen, maar beseft nu dat hij de vrees voor vervolging die uit dit element voortkomt aan uw Raad moet voorleggen. Zijn geaardheid is uiteraard moeilijk te staven, evenals de relaties die hij heeft gehad in het verleden. Verzoeker tracht hieronder reeds zijn situatie uit te leggen, en voegt een groot aantal stukken toe om zijn homoseksualiteit zo goed mogelijk aan te tonen.

Verzoekers had zijn eerste relatie met een man toen hij ongeveer zeventien jaar oud was, met een schoolvriend M. (stuk 2). Ze brachten veel tijd samen door als vrienden, tot op een bepaald moment ook seksuele contacten plaatsvonden tussen hen na het bekijken van erotische films samen. Zij hadden gedurende ongeveer drie jaar een relatie.

De laatste vijf à zes jaar voor verzoekers vertrek uit Irak had hij een relatie met de heer S. M. (stuk 3). Naar de buitenwereld toe deden zij zich voor als gewone vrienden, terwijl er eigenlijk wel degelijk sprake was van een affectieve en seksuele relatie. Zij spraken in het geheim af wanneer één van hen alleen thuis was, of reden met de auto naar een afgelegen plek. Tot op vandaag onderhouden zij nog steeds contact met elkaar, al werd de relatie noodgedwongen beëindigd door verzoekers vertrek uit Bagdad.

Ook in België heeft verzoeker verschillende contacten met mannen. Dit verloopt echter moeizaam omdat hij de Nederlandse noch de Engelse taal voldoende beheerst. Hij vreest niet terecht te kunnen bij holebi-organisaties omdat hij enkel Arabisch spreekt. Daarnaast is het door de taalbarrière ook online niet makkelijk om zijn seksualiteit te beleven.

Via zoektochten op het internet komt hij echter wel bij een aantal holebi-feestjes terecht, waar hij met andere homoseksuele mannen in contact komt, al dan niet van Arabische origine. Zo nam verzoeker onder andere ook deel aan de 'Gay Pride' (stuk 4).

Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift tevens een aantal bewijzen voor van de contacten die hij heeft (gehad) met mannen in België (stuk 5). Uit deze stukken blijkt dat verzoeker reeds sinds begin 2016, d.w.z. kort na zijn aankomst in België contacten had met mannen in België.

Daarbij wisselden zij ook intieme beelden uit, onder meer via videogesprekken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde daarover :

"65 In de derde plaats dient met betrekking tot de mogelijkheid dat de nationale autoriteiten aanvaarden, zoals verscheidene verzoekers in de hoofdingen hebben voorgesteld, dat zij homoseksuele handelingen verrichten, dat zij zich aan eventuele „ tests1' onderwerpen om hun homoseksualiteit te bewijzen of ook dat die asielzoekers video-opnamen van hun intieme handelingen overleggen, te worden beklemtoond dat dergelijke elementen, naast het feit dat zij niet noodzakelijkerwijs bewijswaarde hebben, afbreuk zouden doen aan de menselijke waardigheid, waar- van artikel 1 van het Handvest de eerbiediging waarborgt.

66 Bovendien zou het toelaten of aanvaarden van een dergelijk type bewijs een stimulans voor andere asielzoekers vormen en zou dit er feitelijk op neerkomen dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd. " (HvJEU, 2 december 2014, C-148/13 - C-150/13)

Om deze reden werden deze zeer expliciete beelden niet toegevoegd. Mocht er toch nog twijfel hierover bestaan kunnen deze bewijsstukken alsnog worden voorgelegd.

Het is dan ook duidelijk dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is om te kunnen oordelen over verzoekers asielaanvraag, gezien geen van deze elementen tot nog toe aan bod is kunnen komen. Uiteraard is verzoeker steeds bereid om hierover extra verklaringen af te leggen. Mocht dit wegens tijdsgebrek niet mogelijk zijn ter zitting vraagt verzoeker u zijn aanvraag terug te zenden naar het CGVS opdat hij in alle discretie in details zou kunnen treden.

Daarover dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van verzoeker ook sprake is van seksueel misbruik. Hij werd tussen zijn elfde en twaalfde verschillende malen misbruikt door de vader van zijn klasgenoot. Deze traumatische ervaring maakt het voor verzoeker nog moeilijker om over zijn geaardheid te spreken, en ligt mee aan de basis van het initieel verzwijgen van dit element in zijn asielpcedure. Slechts langdurige psychologische bijstand zou verzoeker eventueel kunnen helpen om al deze gebeurtenissen een plaats te geven en om zijn bewustwordings- proces degelijk te analyseren

(of het misbruik al dan niet mee aan de basis ligt van verzoekers homoseksualiteit en hoe dit een impact heeft gehad op zijn verdere ontwikkeling).

2. Ook UNHCR accepteert dat asielzoekers soms bepaalde feiten kunnen verbergen uit schaamte of uit angst voor zijn familie, evenals dat dit niet noodzakelijk betekent dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben :

"Research shows that stigma, a sense of shame and/or a fear of rejection by one's family and community, can inhibit disclosure of relevant information. 135 In particular, applicants applying for international protection based on gender, sexual and gender-based violence, or their sexual orientation and/or their gender identity may feel ashamed and/or fearful of rejection by family and community. 136 [...] These reasons include, but are not limited to, the effects of trauma, other mental health problems, stigma and shame, lack of trust in authorities, fear of rejection or ostracism, and fear of serious harm as a reprisal. Such factors may explain why an applicant is reluctant to identify the real reasons for the application, or the true extent of the persecution suffered and/or feared. 139 " (stuk 6, p. 72)

"Applicants may wish to conceal facts for other reasons, such as fear, lack of trust of the authorities, shame, stigma, or the effects of trauma. (stuk 6, p.215)

[...] There may be many valid reasons why an applicant may provide false information and/or documents in support of an application. Therefore, the applicant must be afforded an opportunity to explain and any explanation provided should be fully considered. That an applicant has told a lie (s) or concealed a fact(s) is not necessarily decisive in the assessment of credibility. (stuk 7, p.216).

Specifiek met betrekking tot seksuele geaardheid wordt gesteld :

"However, for a number of reasons, some LGBTI individuals may not initially disclose the real grounds for the application. LGBTI individuals may have suffered human rights abuses, discrimination, harassment, marginalization, and/or isolation in their home societies. They may have been compelled to conceal and deny their identity in an effort to avoid such treatment. Being compelled to conceal one's sexual orientation and/or gender identity may also result in significant psychological and other forms of harm. Feelings of self-denial, anguish, shame, isolation, and even self-hatred may accrue in response to an inability to be open about one's sexuality or gender identity. Such feelings may diminish the applicant's capacity to disclose relevant information, inhibiting them from informing interviewers and decision-makers that their fear of persecution and/or serious harm relates to their sexual orientation and/or gender identity.

An applicant in the process of coming to terms with, or afraid of openly expressing, his or her sexual orientation and/or gender identity may be reluctant to identify the true extent of the persecution suffered or feared. LGBTI applicants may, for instance, change their claim during the process by initially stating that their sexual orientation is imputed to them, or, before eventually expressing that they are LGBTI, making a claim on grounds unrelated to sexual orientation and/or gender identity. " (stuk 6, p.71)

Daarbij dient ook rekening te worden gehouden met de samenwerkingsverplichting die op de asiinstanties rust. Het Hof van Justitie heeft de samenwerkingsverplichting verduidelijkt in M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General van 22 november 2012:

(...)

Deze samenwerkingsverplichting vloeit eveneens voort uit artikel 3 juncto 13 van het EVRM. Het Europees Hof heeft reeds geoordeeld dat deze artikels aan de lidstaten de verplichting opleggen om de verschillende elementen die een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken aan een grondig onderzoek te onderwerpen (zie bijvoorbeeld EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 et 387).

Indien er bijgevolg nog enige twijfel zou bestaan over verzoekers profiel als homoseksuele sjjiitische man uit Bagdad is het nodig om een diepgaand onderzoek te voeren.

3. Verschillende rapporten tonen de erbarmelijke situatie aan voor holebi's in Irak. Eerst en vooral dient erop te worden gewezen dat homoseksuele relaties, ook al worden zij niet expliciet strafbaar gesteld in het Iraaks Strafwetboek, door de autoriteiten vervolgd en bestraft worden :

While Iraq's Penal Code does not directly criminalize same-sex intimacy, article 394 criminalizes extra-marital sexual relations. That provision effectively criminalizes all same-sex relations, since the law does not provide for same-sex marriage. " (stuk 7)

"No law specifically prohibits consensual same-sex sexual activity, although the law prohibits sodomy, irrespective of gender. There was no data on prosecutions for sodomy.

Authorities relied on public indecency charges or confessions of monetary exchange (that is for prostitution, which is illegal) to prosecute same-sex sexual activity. Authorities used the same charges to arrest heterosexual persons involved in sexual relations with persons other than their spouses. " (stuk 8)

Het Hof van Justitie stelt dat zo'n strafbepaling en de toepassing ervan moet gezien worden als een daad van vervolging:

"Daarentegen moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen. "

Dit wordt ook bevestigd door UNHCR:

"Many lesbian, gay or bisexual applicants come from countries of origin in which consensual same-sex relations are criminalized. It is well established that such criminal laws are discriminatory and violate international human rights norms. Where persons are at risk of persecution or punishment such as by the death penalty, prison terms, or severe corporal punishment, including flogging, their persecutory character is particularly evident. "

Bovendien leidt het loutere bestaan van deze bepaling en het criminaliseren van homoseksuele relaties, ook tot onverdraagzaamheid en stigmatisering van LGBTI-personen in Irak dat het niveau van vervolging bereikt. UNHCR stelt hierover:

(...)

Verskillende objectieve rapporten bevestigen de moeilijke omstandigheden voor homoseksuelen in Irak:

(...)

(...)

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker een ernstig risico loopt op vervolging indien zijn seksuele geaardheid bekend zou raken in Irak. Hij dient voortdurend zijn seksualiteit en bijgevolg ook zijn levensstijl te verbergen. In die zin dient verzoeker als vluchteling te worden erkend, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut te worden toegekend.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker "niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève

Er wordt meer bepaald geen geloof gehecht aan verzoekers ontvoering in 2012 en de verminkingen die hij daarbij heeft opgelopen.

1. Verwerende partij baseert zich daarvoor enkel en alleen op het feit dat verzoeker na de ontvoering werkzaam bleef in hetzelfde restaurant als voordien, hoewel hij op weg van het restaurant naar huis werd meegenomen en hij sindsdien steeds van woonplaats veranderde.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat verzoeker niet op zijn werk werd lastiggevallen. Verzoeker werd reeds een eerste keer aangesproken toen hij voor zijn woning zat (gehoorverslag p.9). Het is dan ook overduidelijk dat men wist waar verzoeker woonde. De tweede en derde aanvaring gebeurden toen verzoeker onderweg was naar, respectievelijk van zijn werk, maar vonden telkens plaats op straat, in de nabije omgeving van zijn woning.

'Op de weg van het werk naar huis' is een zeer ruime omschrijving. Dit kan zowel vlakbij de woning zijn als in de buurt van het werk of ergens tussenin. In casu werd verzoeker nooit aangesproken op of in de omgeving van zijn werk, waardoor hij kon aannemen dat zijn vervolgers (nog) niet op de hoogte waren van zijn werkplek.

Verzoeker verklaarde wel duidelijk dat hij sindsdien steeds bij verschillende vrienden verbleef, tot hij rust vond in het appartement van zijn zus en schoonbroer. Bovendien legde hij een medisch attest voor waaruit blijkt dat hij ernstige littekens heeft overgehouden aan het verwijderen van zijn tatoeages, littekens die hij tijdens het gehoor ook aan verwerende partij heeft getoond.

Tevens is het in het licht van hetgeen werd uiteengezet in het eerste onderdeel geenszins ondenkbaar dat verzoeker deze vervolging diende te ondergaan omdat zijn agressors een vermoeden hadden van zijn homoseksualiteit of zijn relatie met S. M. (cf. supra).

2. Verwerende partij veegt deze elementen van tafel en stelt louter dat zij daar meer documentatie over had gewenst, zowel afkomstig uit Irak als een gedetailleerder medisch attest vanuit België. Indien uit het voorgelegde attest voor verwerende partij onvoldoende de manier waarop deze littekens zijn ontstaan werd gedocumenteerd had zij steeds om bijkomende informatie kunnen vragen, quod non. Op geen enkel moment gedurende de meer dan twee jaar durende asielprocedure werd aan verzoeker om meer details gevraagd.

Nochtans is het zeer duidelijk zichtbaar dat deze tatoeages niet op professionele wijze medisch verwijderd werden, maar integendeel het gevolg zijn van amateuristisch geknoei.

Verwerende partij houdt hier echter op geen enkele manier rekening mee bij de beoordeling.

Verzoekers littekens worden van tafel geveegd zonder enig onderzoek hiernaar. Europese recht spraak bevestigt echter dat bepaalde documenten een zeker belang hebben, zelfs indien het relaas op bepaalde punten niet geloofwaardig zou zijn.

Zoals hierboven reeds aangehaald rust op de asielinstanties een zekere samenwerkingsverplichting, evenals een onderzoekverplichting die volgt uit artikel 3 juncto 13 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verplichten de lidstaten om een zo grondig mogelijk onderzoek te voeren van

alle gegevens die op een risico op een schending van artikel 3 EVRM wijzen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Uw Raad oordeelde hierover reeds het volgende :

- RvV 13 juli 2011, n° 64.786:

(...)

- RvV 20 februari 2014, n° 119.223:

(...)

- CCE 26 mei 2015, n° 146 326:

(...)

Verwerende partij had de littekens van verzoeker aan een degelijk onderzoek moeten onderwerpen, quod non. Haar kritiek op het voorgelegde attest kan niet volstaan. Immers, het feit dat dit niet met zekerheid de oorzaak van de littekens kan weergeven is inherent aan dit type van documenten (RvV 21 maart 2013, n° 99.380).

Daarnaast houdt verwerende partij op geen enkele manier rekening met het feit dat verzoeker slechts toegang heeft tot beperkte medische hulp. Zij had echter steeds om een bijkomende expertise kunnen verzoeken, quod non.

Gelet op het bovenstaande kan onmogelijk worden getwijfeld aan deze vervolging die verzoeker diende te ondergaan. Niet alleen legde hij erg duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen af, maar daarnaast kon verwerende partij zowel persoonlijk als via het voorgelegd medisch attest de littekens van verzoeker verifiëren.

Derde onderdeel

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, [...] een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Niet alleen maakt verzoekers ontvoering een eerdere daad van vervolging uit, maar daarnaast kan ook het feit dat hij zijn seksuele geaardheid diende te verstoppen beschouwd worden als vervolging:

"Seeing compelled to forsake or conceal one's sexual orientation and gender identity, where this is instigated or condoned by the State, may amount to persecution. LGBT persons who live in fear of being publicly identified will often conceal their sexual orientation as a result in order to avoid the severe consequences of such exposure, including the risk of incurring harsh criminal penalties, arbitrary house raids, dismissible from employment and societal disapproval. Such actions can not only be considered discriminatory and as violating the right to privacy, but also as infringing the right to freedom of opinion and expression. As interpreted by the Yogyakarta Principles: Everyone has the right to freedom of opinion and expression, regardless of sexual orientation or gender identity. This includes the expression of identity or personhood through speech, deportment, dress, bodily characteristics, choice of name, or any other means, as well as the freedom to seek, receive and impart information and ideas of all kinds, including with regard to human rights, sexual orientation and gender identity, through any medium and regardless of frontiers. "

" [...] Het zou betekenen dat wanneer de asielzoeker (het slachtoffer) zou falen in het verbergen van zijn seksuele geaardheid, hij in zekere zin werd geacht zelf de actor van vervolging aan zijn beproeving te hebben bijgedragen. Dit is onverenigbaar met het opzet van artikel 6 van de richtlijn. In feite zou een vereiste dat verzoekers hun seksuele gerichtheid geheimhouden, reeds kunnen worden opgevat als daad van vervolging. "

Hieruit volgt dat er een omkering van de bewijslast plaatsvindt en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker verschillende foto's, een uittreksel van video's uit de Gay Pride, uittreksels uit online gesprekken en foto's naast verschillende welbekende bronnen met landen informatie.

De verwerende partij legt in een aanvullende nota van 13 juni 2018 het document neer "COI Focus Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Beoordeling

In het eerste onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker een nieuw asielmotief aan, met name het feit dat hij homoseksueel is. Hij betoogt dat hij dit steeds geheim heeft moeten houden en het voor hem zeer moeilijk is om hierover te praten. Hij wijst er ook op dat hij in België samen met zijn zus en zijn schoonbroer asiel aanvraag en dat hij wist dat de dossiers samen zouden worden behandeld. Aangezien de verklaringen met elkaar zouden worden vergeleken, vreesde hij dat zijn deze informatie via de asielinstanties te weten zouden komen. Verzoeker heeft de Raad dan ook verzocht om zijn zaak op te roepen op een andere terechtzitting dan de zaken met betrekking tot zijn schoonbroer en zijn zus, alsook om de zaak met gesloten deuren te behandelen. De Raad is hierop ingegaan.

Verzoeker benadrukt dat hij, gelet op de Iraakse context, bijzonder bevreesd is dat zijn familieleden op de hoogte zouden raken van zijn homoseksualiteit, reden waarom hij dit asielmotief niet eerder heeft bekendgemaakt.

Ter terechtzitting verder ondervraagd over zijn homoseksualiteit, is de Raad, in de huidige stand van de zaak, van oordeel dat verzoekers verklaringen niet van alle geloofwaardigheid ontdaan zijn. De redenen waarom verzoeker deze problematiek niet eerder heeft aangebracht, de aanwezigheid van zijn familieleden in België en de verwevenheid van hun asielmotieven, komen de Raad aanvaardbaar over. Verzoeker brengt aldus aanvaardbare redenen aan waarom hij dit motief niet eerder heeft ingeroepen.

De Raad is, gelet op hogervermelde motieven, van oordeel dat de in het verzoekschrift aangevoerde nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Evenwel bevat het administratief dossier geen gegevens die de Raad toelaten de situatie van homo's in Irak te beoordelen.

Ter terechtzitting gewezen op het feit dat de beslissing eventueel vernietigd kan worden met het oog op een verder onderzoek, antwoordt de verwerende partij dat dit *“een brug te ver”* zou zijn. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker de nieuwe elementen niet heeft aangevoerd in een aanvullende nota, zoals voorzien door artikel 39/76, §1, van de vreemdelingenwet, maar deze wel degelijk heeft aangevoerd in het inleidend verzoekschrift. Artikel 39/76, §1, dat voorziet dat de Raad bij beschikking een aanvullend onderzoek kan bevelen, is te dezen niet van toepassing. Het CGVS had wel degelijk de mogelijkheid om in een nota met opmerkingen een standpunt in te nemen met betrekking tot deze elementen. Door geen nota in te dienen heeft de verwerende partij eraan verzaakt om in de procedure voor de Raad haar standpunt te geven omtrent de aangevoerde problematiek van homoseksualiteit in Irak.

Uit wat voorafgaat blijkt dat nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien de Raad *in casu* niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT